

думаха: „Щомъ си замина гостенинътъ на началника, веднага напрѣки на колъ ще те набиемъ, та да се научишъ ти, какъ се взема обратно глоба отъ началника“.

Не оставиха да дойде при мене нито единъ християнинъ. Гледахъ като животно, кой день ще ме убиятъ.

На петия день си замина важниятъ гостенинъ. Още щомъ излѣзе изъ пѣтната врата той, ето че дойде въ затвора началникътъ и ме попита, какъ ми е името. Казахъ му. Сѣтихъ се, че иска да вземе позволение отъ по-горнята властъ, за да ме накаже съ смъртъ.

Новината се разнесе изъ цѣлия градъ. Стекоха се много българи, граждани и селяни, дошли на панаира, да молятъ за моето освобождение. Мажетъ молѣха единъ близъкъ на началника и влиятеленъ турчинъ да се застъпи, а женитъ — майка му. Следъ дълги молби, най-после началникътъ се съгласи да ме освободи, но взе наново онази глоба, която бѣше повърналъ. И въ яда си, вмѣсто мене, заповѣда въ сѣщия день да набиятъ на колъ единъ отъ затворенитъ турци.

Ново нещастие. Следъ тази беда нѣкое време прекарахъ спокоенъ. Но ето друга.

Въ енорията ми имаше село Шихларе. Неговъ владетель бѣше татаринътъ Ахметъ Герей. Макаръ и жененъ, Герей залюбилъ една хубава българска мома, — дъщеря на Иванъ Пчеларовъ — която искаше да вземе за втора жена, обаче първата му жена не позволявала.

Минали се 4—5 години и дъщерята на Пчеларовъ стояла все неомъжена — Герей нито смѣлъ отъ жена си да се ожени за нея, нито пъкъ ѝ давалъ позволение за омъжване.

Единъ день дойдоха въ Карнобатъ нѣкои българи и ме помолиха да вѣнчая една сватба. Попитахъ, кои сж младоженцитъ. Тѣ ми отговориха, че момата е онази отъ Шихларе, която татаринътъ Герей задържалъ, за да я вземе за жена, но сега ѝ далъ вече позволение да се жени. Азъ повървахъ и вѣнчахъ младоженцитъ.